

TONI STRUBELL
Dibuixos de
NARCÍS FRANQUESA

Viatge a la Via Catalana

L'aventura de dos gossos
per retrobar el seu amo

Pròlegs de
JORDI SÀNCHEZ
QUIM TORRA

25^{anys} llegint junts

Pagès editors
LLEIDA, 2015

© dels textos: Toni Strubell i Trueta, 2015
© dels dibuixos: Narcís Franquesa i Clos, 2015
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2015
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2015
ISBN: 978-84-9975-658-5
DL L 1.263-2015
Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

ÍNDEX

Agraïments	7
Pròlegs.....	9
La gossera de Lleida	13
La família desnonada.....	17
Una nit a la Seu Vella	21
La família magrebina.....	25
La llúdriga del Segre	29
La festa de Balaguer	33
L'incendi a bosc	39
El viatge en globus.....	45
A la Patum de Berga	51
El pastor de la muntanya	57
Per la plana de Vic.....	65
A la Via Catalana!.....	73

LA GOSSERA DE LLEIDA

“La Laia és la gossa més bonica del món.” Això és el que deia en Jordi, el seu amo. Era marró clar i, com quasi tots els peteners, era molt llesta i fidel.

Ara estava trista, però. Havia perdut el seu amo i es trobava sola a la gossera que hi havia als afores de Lleida.

La Laia només vivia amb l’esperança que en Jordi la vingüés a buscar. L’havia perduda en un accident de cotxe feia uns mesos. Ell hi havia quedat malferit mentre que ella havia sortit disparada per la finestra.

Els de la gossera l’havien recollida amb una pota trencada i l’havien tractada molt bé. Ara, un cop recuperada, ella volia escapar-ne i buscar el seu amo.

A la gossera havia conegut un gos més jove que ella. Es deia Gori. L’havien portat a la gossera quan encara era un cadell. No tenia record ni de la seva mare ni dels seus amos.

En Gori vivia a la mateixa gàbia que la Laia. S’havia fixat en aquella gossa trista que de tant en tant gratava les reixes de la gàbia per veure si cedien.

“Que vols escapar?” li va demanar un dia.

“Tu no, jovenet?” li va respondre ella.

“Bé, tampoc estem tan malament aquí. Almenys ens donen de menjar i ens treuen a passejar.”

“Un cop al dia. Amb en Jordi sortia matí i tarda. I dies sencers quan no estava de guàrdia.”

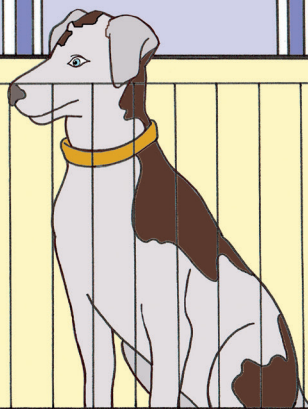
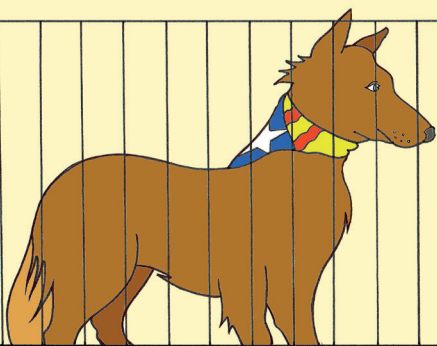
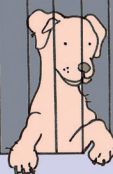
“De guàrdia? Què vol dir?”

“Era metge. Havia de cuidar humans malalts.”

“I per què no et ve a buscar?”

“Perquè vam tenir un accident. I va quedar malferit.”

GOSSERA MUNICIPALE

“Com ho saps que no és mort?”

La Laia va quedar callada. No ho sabia del cert. L'entristia molt pensar que podia haver mort. Tornant de la muntanya, en Jordi havia volgut esquivar un conill i va xocar contra una alzina.

En Gori, que era gos de cacera, també havia callat uns moments. Però tenia curiositat. I al cap d'una estona va demanar:

“I bé, on vivíeu amb en Jordi? Com el vols trobar, ara?”

“Sé que vivíem a Lleida.”

“I què més recordes?”

“Sé que estava molt emocionat amb una activitat que volia fer al final de l'estiu.”

“Anar de vacances?”

“No. Feien reunions amb altres humans per preparar una trobada que era molt important per a ell.”

“No recordes res més?”

“Doncs no. Només que al cotxe hi duia una enganxina groga.”

“Una enganxina? Potser li agradava el Cola-Cao?”

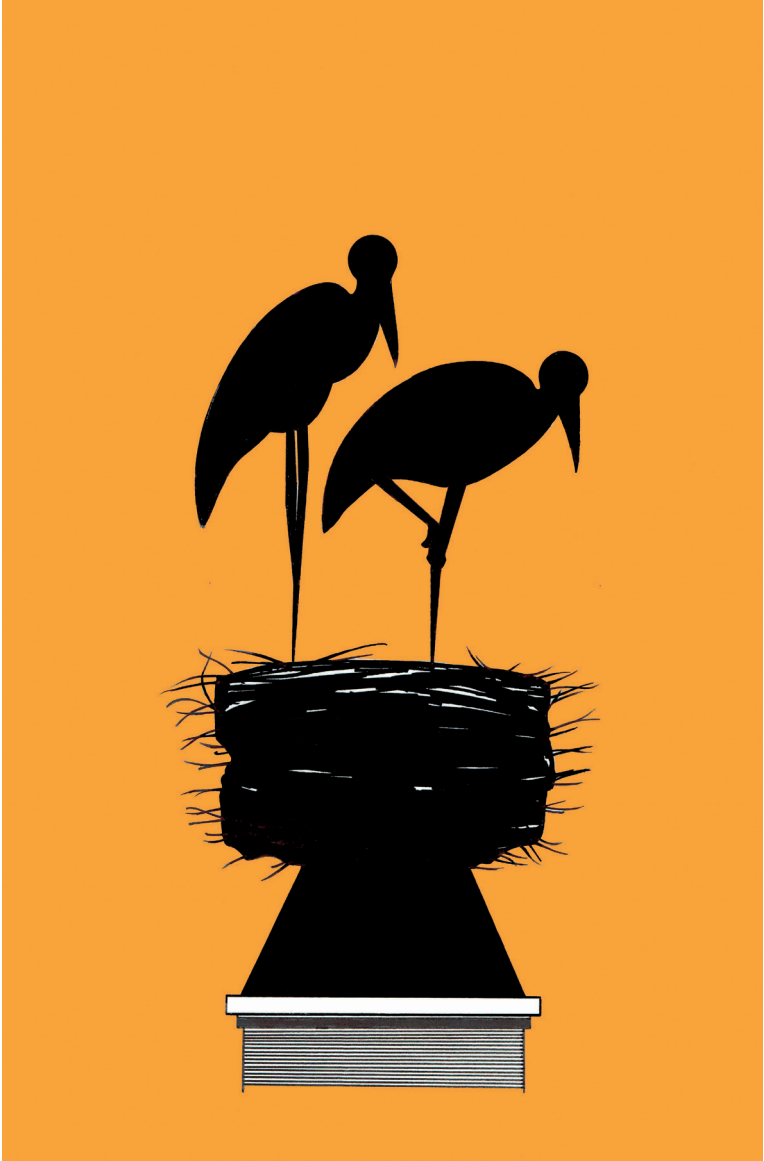
“No crec! Era una cosa que tenia molta importància per a ell. Però no sé de què anava.”

I aquí ja es va acabar la conversa. Al cap de poc va venir el cuidador, en Jaume, per portar-los les racions de sopar als gossos. A cada gos li col·locava un bol de pinso i li feia una manyaga al cap perquè sentís l'escalfor d'algú.

A la Laia se l'estimava molt. Un dia li va col·locar un mocador al coll. A ella li recordava en Jordi. En Jaume sempre tenia alguna paraula amable per a ella:

“Bona nit, Laia. Que dormis bé” va dir-li abans de marxar com cada vespre.

Com cada vespre? Doncs no. Perquè aquell dia es va descuidar de tancar la porta de les gàbies dels dos gossos. I així va ser que van poder escapar de la gossera.

LA FAMÍLIA DESNONADA

“I ara què fem?” va dir en Gori una mica espantat un cop eren fora de la gossera.

“Què vols dir què fem? Hem d’anar cap a Lleida per trobar en Jordi!”

“Això sí. Però ja saps cap on queda?”

“Ara, un cop ens acostumem a la foscor, anem tirant cap a la llum de la ciutat. Massa lluny no deu ser.”

“Però a la ciutat ens agafaran els agents de la gossera.”

“Ja els esquivarem, Gori, tu no et preocupis.”

“A tu bé que et van agafar, Laia.”

“Sí, però tenia la pota trencada...”

Els dos gossos van veure una llum a la seva dreta. I els va semblar l’ombra que fa el turó de la Seu Vella que identifica la ciutat.

“Au anem, no ens convé quedar-nos per aquí” va dir la Laia.

“Sí, som-hi” va respondre en Gori.

Una hora després ja arribaven a la ciutat. Ara ja s’hi veien millor gràcies als fanals. Però quan van arribar a la casa del Jordi, no hi van trobar ningú. I hi havia un rètol que deia que la casa estava en venda!

La Laia estava desesperada. S’hauria mort en Jordi? On devia ser? La gossa va mirar per la finestreta lateral de la porta i hi va veure una pila de cartes que vessaven de la bústia...

Els dos gossos no sabien què fer ni cap a on tirar.

De sobte, però, van veure venir pel carrer un senyor que duia un carro de la compra ple de coses. Bosses de fruita, roba, paper...

“Què deu fer aquell humà?” va preguntar en Gori.

“Segur que recull coses que li poden ser útils.”

“Què vols dir útils? Si són rampoines!”

“Sí, però ara molts humans són molts pobres. Passen gana. Estan com nosaltres.”

“Doncs jo em pensava que, al costat nostre, tots eren rics.”

En aquell moment l’home els va veure. Va parar de buscar restes de menjar en el contenidor. I els va dir:

“Què, quissos, esteu abandonats?”

És clar, els gossos van entendre perfectament la pregunta. Però no van poder respondre perquè només podien parlar entre si. Van moure la cua i prou.

Quan l’home va continuar la seva ruta, com que no tenien res millor a fer, el van seguir. A ell no li semblava molestar. Fins i tot els anava comentant el que trobava.

“Òndia! Mireu quin ordinador hi ha aquí. És igual que el que tenia a l’oficina on treballava. Potser funciona i tot.” I el va carregar al carro.

Al cap d’una estona l’home –que es deia Rafel– va trobar una gran xarxa de taronges en un contenidor que hi havia davant un supermercat.

“Mira que bé! A la Txell li encanten. Farem suc com els rics!” va pensar.

Però aleshores va passar una cosa. Va apropar-se un cotxe de la policia, en va baixar un agent, i se li va dirigir.

“Oiga, Usted no puede recoger esos alimentos. Está prohibido. A ver, la documentación.”

“Ja em dirà amb què alimento els meus fills, doncs.”

“Ya hay organismos que se encargan de eso.”

“Sí, però jo ja he esgotat la meva ració aquest mes.”

“Usted sabrá. Pero no puede llevarse eso. Ni ese ordenador.”

El Rafel va haver de deixar el carro i tornar a casa sense res. Com li diria a la seva dona i dos fills que aquell dia no esmorzarien? I ara que estaven de vacances els petits, tampoc no rebrien l’àpat diari de l’escola l’endemà.

Els gossos, mentrestant, s'havien amagat rere els contenidors. Ara miraven inquietos com en Rafel tirava capcot cap a casa. I com que no tenien res millor a fer, el van seguir.

El Rafel no es va adonar que el seguien fins que no va arribar a la porta on vivia en un vell bloc de pisos del barri antic.

“Ah, així que m’heu seguit, eh, quissos! No teniu on anar, eh? Quins temps aquests, eh? Au, doncs vinga. Pugeu i coneixereu la mainada.”

I així van fer. Un cop oberta la porta, que no tenia ni pany, van pujar amb en Rafel al pis. Alguna cosa els portava a fiar-se d’aquell home.

“Ai quins gossos més macos!” va fer la seva dona Esther en veure els gossos.

“D’on han sortit aquests gossos?” va demanar la filla que es deia Txell.

“M’han seguit a casa. Estaven perduts” va respondre el Rafel. “Els podrem donar res de menjar?” va afegir.

“Tinc coses d’ahir. A més, allà on mengen quatre, en mengen sis” va dir l’Esther.

I així va ser. Els nens els van posar uns plats de sopes de pa i cigrons. I ells s’ho van menjar a cremadent. I així van menjar els quatre dies que es van estar en aquella casa.

Al quart dia, però, just quan la Laia pensava que havien de marxar per seguir buscant en Jordi, va passar una cosa molt desagradable que va afectar molt aquella família.

A primera hora del matí va arribar la policia. Els acompanyava un jutge. I portaven una ordre per fer fora aquella simpàtica família d’aquell pis.

Al principi els gossos havien bordat. Inclús havien ensenyat les dents als policies que portaven a terme aquella acció

tan poc humana. Però en Rafel els va fer que paressin.

Al cap de mitja hora ja eren fora. Aquell pis quedaria buit durant molt de temps. I la família va haver d'anar a la casa d'uns veïns que eren molt bona gent també.

I tot va ser perquè el Rafel i l'Esther havien perdut la seva feina i no podien pagar la casa. Una cosa que no s'entén en un país que era ric i ple de gent amb idees.